

XAVIER BOSCH, director
TONI CRUANYES, director adjunt

SALVADOR COT, director d'edicions

DAVID GONZÁLEZ, LLUÍS MARTÍNEZ, JOSEP PLAYÀ,
subdirectors

SECCIONS: JOAN ARMENGOL [Economia]; IGNASI
ARAGAY, ANDREU GOMILA [Cultura i Espectacles];

ALBERT BALANZÀ [Política]; TONI BROSA [Esports];
DAVID CAMINADA [Opinió]; MANEL CASTILLA [Disseny];
SANTI GONZÁLEZ [Món]; PEPA MASÓ [Societat i
Barcelona]; ÓSCAR MONTFERRER [Comunicació];
ALBERT PLA [Edició]; MONTSERRAT RIUS
[Documentació]; ROBERT RAMOS [Fotografia]
Delegada a Madrid; MONTSE OLIVA
AVUI.CAT; SILVIA BARROSO

VICENT SANCHIS, president del Consell Editorial

REDACCIÓ I SEU SOCIAL:
Enric Granados, 84 - 08008 Barcelona
DELEGACIÓ A MADRID:
Carrera de San Jerónimo, 15-17 - 28014 Madrid
Tel.: 91 454 72 66 - Adreça electrònica: madrid@avui.cat
CENTRALETA Tel.: 93 316 39 00 - Fax: 93 316 39 36
DISTRIBUCIÓ Tel.: 93 316 39 16 - Fax: 93 316 39 15
ADREÇA INTERNET: http://www.avui.cat
SERVEI D'ATENCIÓ AL CLIENT Tel.: 902 884 252 - Fax: 93 316 39 15

SUBSCRIPCIONS: DYRSA Pere IV, 467 Barcelona. Tel.: 902 884 252

PUBLICITAT: CORPORACIÓ CATALANA DE COMUNICACIÓ, S.L. Enric Granados, 84. 08008 Barcelona.
Coordinació i reserves: Tel.: 93 316 39 04 - Fax.: 93 445 81 93 - Adreça electrònica: publicitat@avui.cat

IMPRESSIÓ: Gráficas de Prensa Diaria. DL: B20.249-1976 DIFUSIÓ CONTROLADA PER L'OJD.
A efectes del que preveu l'article 32.1, paràgraf segon de la LPI, Corporació Catalana de Comunicació SL s'oposa expressament a la utilització de qualsevol contingut d'aquest diari amb la finalitat de fer ressenyes o revistes de premsa amb fins comercials (press-clipping) sense comptar amb l'autorització prèvia de Corporació Catalana de Comunicació SL.

Esther Vera

Periodista

El montillisme i ZP

De l'Espanya plural a l'Espanya unida i diversa, de Bono a Chacón i de la bonança a la crisi econòmica. La segona legislatura Zapatero apunta a disciplina econòmica, gestos en matèria social i l'intent que el model territorial no sigui al centre del debat. En la sessió d'investidura, Zapatero va ser clar pel que fa a la seva idea d'Espanya i l'esgrima parlamentària amb el portaveu d'ERC va ser un equilibri per apropar-se a Duran sense compromisos. El to calculadament displicent dedicat al portaveu d'ERC va funcionar i Zapatero no només va obtenir el vot negatiu que l'ajudava a moderar-se sinó que Joan Ridaó va declarar que s'havia quedat en un racó del quadrilàter en un gest innecessari d'impotència política. Zapatero li va deixar clar que els seus objectius eren incompatibles: "Vostè pertany a un partit sobiranista i jo a un de socialista". Per què va saltar-se l'eix i no va dir federalista? Perquè sembla voler oblidar-se de l'Espanya plural i de les intencions federalistes a les quals alguns monocloves atribueixen un desgast comparable als rèdits obtinguts a Catalunya. Dependrà del PSC, especialment del president Montilla i també dels ministres del PSC, que Zapatero recuperi la memòria federalista.

EL PSOE ATRIBUEIX ELS BONS RESULTATS electorals a la tirada del candidat Zapatero, però s'oblida dels matisos de la política catalana. El PSC avantatja el PP de 17 escons i arrasa en la Catalunya metropolitana, on el vot nacionalista no és superior al 10%. A Catalunya el discurs del PP és insuportable també per als immigrants i els seus fills. Per als votants del PSC del Baix Llobregat, que lidera Montilla i del qual són exemples Celestino Corbacho i Carme Chacón. En Carme Chacón recauen els símbols d'inici de legislatura. La provocació a la reacció ha estat efectiva i la imatge d'una dona embarassada passant revista és efectista. Llàstima que l'elecció hagi estat per motius estètics i no curriculars, però tampoc no és el primer cop que un ministre arriba al càrrec sense cap coneixement de la missió que ha d'encapçalar. L'actuació de Cha-

El replegament de Zapatero a l'Espanya unida no augura bons temps per a les relacions amb la Generalitat. En època de crisi econòmica s'haurà de negociar el finançament i defensar l'interès del país posant a prova el pes del montillisme i la força de 25 diputats

CARLES DE MIGUEL

cón es mirarà amb lupa. Li preguntaran qui cuidarà dels nens, com Laurent Fabius a Ségolène Royal, i serà interessant veure com administra el seu dret de baixa maternal. Donarà exemple l'administració pública o renunciarà al seu dret? Com es convencerà després els empresaris que compensa fixar una dona embarassada i que setze setmanes no signifiquen la ruïna d'una empresa ni d'una carrera professional?

CORBACHO TINDRÀ LA DIFÍCIL MISSIÓ de gestionar la immigració. Al l'Hospitalet, Corbacho ha afrontat reptes a gran escala amb mètodes d'alcalde de poble. Pròxim, autoritari, fet a ell mateix, Corbacho ha alimentat l'orgull de ciutat en el que podria ser un polvorí social. Una ciutat amb un 23% de població immigrada de 34 nacionalitats diferents i un alcalde que recorda el sindicalisme americà. Corbacho té, com Montilla i Chacón, un vague catalanisme, que no es basa en la identitat lingüística i que considera que el "futur de Catalunya no està en els drets històrics, sinó en les aules".

LES PRIMERES DIFÍCULTATS ENTRE els dos governs *amícs* no han esperat Solbes i el finançament. En la crisi de l'aigua ha faltat lideratge i ha sobrat secretisme i dilacions. L'emergència de tallar el subministrament a més de cinc milions de persones s'ha respost amb mesquineses locals, oportunisme polític i el partidisme que impedeix una anàlisi solvent dels problemes i consensos constructius.

L'APARENT REPLEGAMENT DE ZAPATERO a l'Espanya unida no augura bons temps per a les relacions amb la Generalitat. En època de crisi econòmica s'haurà de negociar el finançament autonòmic i defensar els interessos del país posant a prova el pes del montillisme i la força de dissuasió dels 25 diputats. S'haurà d'observar, sobretot, la determinació del montillisme, el montillisme -la lleialtat- de Corbacho i si Zapatero venç la temptació de tornar a fer un curtcircuit al president de la Generalitat.

EN DIRECTE

La decisió de Veltroni

Joaquim Colominas

Professor de ciència política a la URL

Sabent que des dels darrers cicles electorals de l'anomenada segona república a Itàlia, els partits polítics s'han agrupat en dues grans coalicions (la Casa de les Llibertats, liderada per Silvio Berlusconi, i la Unió, liderada per Prodi) que s'han repartit els resultats electorals de forma molt ajustada, pràcticament el 50% per a cada una, com és que el nou candidat de la coalició de centreesquerra, Walter Veltroni, decideix presentar-se sense tots els petits partits d'esquerres que han format aquesta coalició? Com és que li fa aquest regal a Berlusconi? Com és que pren aquesta decisió que aparentment sembla un greu error estratègic?

Veltroni pren la decisió de presentar-se sol com a líder del recentment nascut Partit Demòcrata, com una aposta a mitjà termini. Ara, pot haver representat un regal per a Berlusconi. Segurament no tant, atès que el *Cavaliere* ja era el favorit en totes les enquestes electorals. Veltroni pren aquesta decisió pensant en demà passat. Amb aquesta decisió, de moment ha aconseguit que les formacions d'esquerres immobilitzades (Refundazione comunista; el Partit dels Comunistes), que tan sols han posat bastons a les rodes a l'acció política dels anteriors governs de centreesquerra, ara ja s'hagin quedat fora del Parlament. I, sobretot, busca guanyar coherència ideològica i programàtica quan li arribi el seu moment. S'ha preparat el terreny (seguint les passes de Blair) per, quan les enquestes li siguin més favorables, poder guanyar estabilitat política i eficàcia governamental, que és justament el que li falta a Itàlia.

Amnèsies enverinades

Ignasi Riera

Escriptor

L'acte de dissabte a Lleida -la Seu Vella, que ja va ser caserna per a les tropes de Felip V, és un marc que corren-, propiciat per la Comissió de la Dignitat, Strubell&Cruanyes, va servir

per recordar que no es pot jugar amb les promeses. I que la mala llei de la memòria històrica no pot ser un càntir trencat per on s'escolin els incompliments de contracte. I el de Rodríguez Zapatero, personatge que a primera vista m'inclina cap a una valoració positiva d'un alt percentatge de la seva política, ha de recordar que té deures i deutes pendents amb Catalunya. I que, si el novembre de 2005 va ser aprovat, parla-

mentàriament, el retorn dels *papers de Salamanca*, requisats, *manu militari*, per l'exèrcit franquista, aquest retorn no ha arribat encara en la seva totalitat. RZ va canviar una ministra i va nomenar un ministre, César Antonio Molina, que tenia com a encàrrec específic fer fora de la Biblioteca Nacional Rosa Regàs. CAM, com l'anomenen per Madrid, mai no m'ha inspirat confiança. Que sigui ministre atura la seva deu insu-

portable de poeta, però no crec que hagi entès quina és la missió d'un ministre de Cultura en una organització estatal que ha cedit les competències de Cultura a disset comunitats autònomes. No ha fet re de re -malgrat els recordatoris des del Parlament- per completar el retorn pendent del material que conserva Salamanca en l'espai *ad hoc* de la rebatejada com a *calle del Expolio* i que és tant de les institucions com

dels particulars de Catalunya, perseguits per ser catalans i republicans. La seva prepotència provoca rebuig. I això pot resultar car a RZ. A qui potser no deixaran que acabi els quatre anys de mandat el seu actual ministre de Cultura i la senyora Magdalena Álvarez, un nomenament que sembla un sarcasme o una befa ni que sigui contra els amics que RZ té a casa nostra. Que mai no digui que no l'hem avisat!